

Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds, nemlig at det aldeles ikke udelukkende er Thende, der anbringes i Kvistværrelser, men at det meget ofte er til Husstanden hørende Personer og desl., og at det er en stor Lettelse og Ressource for en Familie, der er nødt til at spare og ikke har Raad til at skaffe sig en Veilighed med rigelig Plads, og virkelig ogsaa i sanitær Henseende mere tjenligt for Familien at kunne lægge de Medlemmer af dem, der bedst kunne taale det, de yngre, stærke, op paa et Kvistværrelse, i Stedet for at skulle stube sig sammen i Veiligheden. Jeg anser det derfor stadigvæk for en meget betænkkelig Sag at vedtage Vædringsforslaget under Nr. 66. — Hvad angaar Vædringsforslaget under Nr. 77, da har det ogsaa været mig en Tilfredsstillelse at høre, at der er flere end mig, der have Betænkkeligheder ved dette ubetingede Forbud mod Abringelse af Rør fra Kællelovne til Skorstene. Jeg skal ikke komme dybere ind paa dette Spørgsmaal; der er vist anført, hvad der kan anføres pro et contra her i Salen. Men jeg skal dog endnu blot tilføje dette, at jeg er ganske overbevist om, at Udvalgets Forslag i hvert Tilfælde vil være meget upopulært. Det kan gjerne være, at der hos mange Mennesker maaske kan ligge nogen Ukjendtskab med visse syftte Forhold til Grund for denne Uvillie derimod. Men jeg er temmelig overbevist om, at dette Forslag kommer til i den Grad at stride mod Baner og Anstuelser, der ere udbredte hos Befolkningen her i Kjøbenhavn, at det i alt Fald vil være længe, inden det bliver populært. — Hvad angaar Forslagene under Nr. 82 og 83 sammenlignede med Mindretallets Forslag under Nr. 84, saa skal jeg dertil bemærke, at det naturligvis er ganske rigtigt, naar Mindretallet formoder, at Grunden til, at jeg fraraader Mindretallets Forslag, er den, at jeg et Dieblit i Forveien i mine Udtalelser havde sluttet mig til Flertallets Forslag, og begge Forslag kunne jo ikke vedtages. Jeg erkjender for Resten, at det er et Spørgsmaal, som jeg ikke har saadan fuldstændig Forestilling om i dette Dieblit, og derfor kan det ogsaa gjerne være, at det trænger til nærmere Overveelse. Men mit Skjøn er og var det, at Flertallets Forslag under Nr. 82 maa siges i det Hele taget at være tilfredsstillende. At det skulde have den Konsekvens, at der slet ikke herefter kunde bygges Stalde i den indre By, kan jeg dog ikke tro, men at foretage de Beregninger, som ere nødvendige for nærmere at undersøge denne Sag, er jeg naturligvis ikke i Stand til paa dette Sted. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Kvistværrelseres Benyttelse

vil jeg tilføje en Bemærkning navnlig foranlediget ved Ytringer fra den ærede sidste Taler, det ærede Medlem fra Thisted (Sagd). Det ærede Medlem viltræde blandt Andet, at det var rimeligt i Lovforslaget at foreskrive, at disse Kvistværrelser absolut skulde være indrettede paa den Maade, som er nævnt i § 42, altsaa, at Tagfraaningen skal være forsynet med pløiet Indstud mellem Spærene og indenfor disse med Forstalling og Pudsning, da der gaves andre Maader, hvorpaa der kunde tilveiebringes en ligesaa betrygende Indretning af Kvistværrelser, og at det derfor var en Mangel, at der ikke var Udgang til at gjøre Undtagelser. Dertil maa jeg imidlertid bemærke, at en saadan Afgang er der jo, og dette gjælder ikke alene denne Paragraf, men Loven i det Hele. Den ærede Taler, saavel som en anden Taler i Dag, tror jeg, har ikke lagt Mænte til, at Lovforslagets § 72 jo opretholder den samme Dispositionsmyndighed, som Justitsministeriet hidtil har haft, og netop opretholder den i saadanne Tilfælde, hvor der, som det hedder er Tale om Afvigelse fra de foregaaende Bestemmelser, naar Lovens Forkeister i enkelte særegne Tilfælde ikke passende kunne anvendes, eller naar særdeles vægtige Grunde tale for en Afvigelse fra dens Bestemmelser, og Diemedet med disse ligesuldt kan opnaas. Det er jo altsaa en Bestemmelse, der netop er beregnet paa saadanne Tilfælde, hvor Folk ved at benytte en eller anden iøvrigt ikke almindelig Fremgangsmaade, maa siges at have tilveiebragt den samme Garanti, som Loven forudsætter. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 26, som er stillet af Mindretallet, angaar, saa gaar det jo ud paa, at ingen Bygning maa have større Høide end 25 Alen sfr. § 20 og med Tillæg af Bestims efter § 15. Derom vil jeg sige, at, naar jeg har fraraadet dette Mindretallets Forslag og har sluttet mig til Flertallets paa dette Punkt, saa er det naturligvis, fordi jeg har ment, at der ikke var nogen Betænkkelighed ved at gaa til den Høide, som Flertallet har foreslaet, men jeg maa dog meget protestere mod, at man skulde være berettiget til at slutte paa den Maade, at, fordi man gaar ind paa denne Forøgelse af Høiden, saa maa man altsaa være beredt paa at blive ved, saaledes, at man næste Gang, denne Lov maatte komme til Forhandling, forhøier det hyderligere og saaledes fremdeles, indtil man er naaet halvveis op til Skjerne. Jeg anser det ganske bestemt for uberettiget at gjøre en saadan Konsekvensmager-Slutning gjældende mod mig. Naar jeg har ment at kunne gaa med til Flertallets Forslag i saa Henseende, maa